

[Statsministeren.]

stræbt, og som ingen glæder sig over, men som jo er den uundgåelige konsekvens af den udvikling, der finder sted. Vil man have en talstærk og alsidig presse, må man altså tage dette problem op til behandling.

Det er rigtigt, at andre lande allerede har søgt at finde en løsning. Man har søgt at finde den i Sverige, og det er foreløbig resulteret i forslag om statsstøtte til de politiske partier med henblik på en videregivelse til pressen. Jeg har ikke, tror jeg, fra nogen side hørt dansk tilslutning til denne tanke, den har heller ikke fundet tilslutning fra den ærede spørger her i dag, og jeg er ganske enig, jeg tror ikke, det vil være en vej, der egner sig for danske forhold.

Det ærede medlem nævnedes en række andre muligheder, således statsstøtte gennem en videregående annoncering angående statens forskellige anliggender end den, der finder sted i dag, eller lån til pressen på favorable vilkår; det er jo givet, at med den tekniske revolution, der også finder sted inden for presseverdenen, er investeringer et meget vigtigt punkt. Endelig nævnedes det ærede medlem hele uddannelsesproblemet for pressens medarbejdere, hvor journalisthøjskolen, som er et resultat af samvirke mellem pressen selv og staten, jo allerede er nået et langt stykke frem.

Jeg er enig i, at der kan være behov for en omhyggelig overvejelse af alle disse ting, og når det ærede medlem nævner spørgsmålet om et udvalg eller en kommission, skal jeg ikke på nogen måde stille mig afvisende, men jeg vil i og for sig tro, at det vil være sundest, at initiativet til noget sådant kom fra pressen selv. Det er mig bekendt, at Københavns Redaktørforening har bedt De danske Dagblades Fællesrepræsentation tage spørgsmålet op til overvejelse, og jeg tror, jeg vil svare det ærede medlem på den måde, at hvis der fra fællesrepræsentationen kommer en henvendelse til regeringen f. eks. om en sådan dybtgående undersøgelse af et udvalg eller en kommission med en sammensætning på en bredere basis, som det ærede medlem antydede det, ja, så vil vi fra regeringens side være åbne og positivt indstillede.

Diderichsen: Jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for det forstående og

positive svar. Jeg forstår udmærket godt den betragtning, at det vil være nyttigt og formålstjenligt, hvis pressens egne organer tog sagen op til drøftelse og der så kunne ske videre i sagen.

Må jeg blot lige føje til med hensyn til tallene, at jeg tror, mine tal omtrent er de samme som statsministerens, bare over en lidt længere årrække, men det kommer ud på det samme; ca. halvdelen af de dengang eksisterende blade er afgået ved døden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Haugaard* til udenrigsministeren:

„Vil Danmark som en støtte for forhandlingsmuligheder i Vietnam anmode USA om at indstille bombningen i Syd- og Nordvietnam?“

Svend Haugaard: Naturligvis er jeg forberedt på, når jeg nu har spurgt, om Danmark som en støtte for forhandlingsmulighederne i Vietnam vil anmode USA om at indstille bombningen i såvel Syd- som Nordvietnam, at jeg da som svar vil få, at det ikke er Danmark, der bestemmer Amerikas udenrigspolitik. Jeg har hørt det svar før, men det tilfredsstiller mig altså ikke. Jeg tror da, at det må være sådan, at selv USA må tage et vist hensyn til en verdensopinion og også tage hensyn til, at et andet NATO-medlem kommer med sådanne henstillinger, og jeg synes også, man har set, at den amerikanske udenrigsminister var stærkt interesseret i at fremhæve, at der stod en 60-70 lande bag ved, positivt bag ved de amerikanske militæraktioner og herved underforstået de udstrakte luftangreb. Jeg mener, at der dog må være i hvert fald en minimal mulighed for, at en klar henstilling vil gøre indtryk både i Amerika samt i flere af de lande, som Dean Rusk lidt for frimodigt, synes jeg, regnede med i sin verdensopinion.

Det er muligt, at jeg også får det som svar, at Amerika ikke kan være i tvivl om det danske standpunkt. Men undertiden er jeg i tvivl om, at vi overhovedet har noget i det spørgsmål. Det er meget muligt, at vi sådan i det stille har gjort visse forestillinger over for USA. Jeg vil absolut gerne tro det. Jeg har i hvert fald hørt, at vi har givet udtryk for vore bekymringer. Men jeg synes, det var bedre, hvis man sagde det